

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Живан Белчев

Подписах определението с особено мнение предвид следните съображения:

Искането на 48 народни представители, по повод на което е образувано к.д. № 6/2002 г., е за установяване противоконституционността на Закона за ратифициране на процесните три договора, а не на самите договори.

Изложените в обстоятелствената част на молбата фактически и правни доводи, на които молителите основават своето искане, както и петитумът на молбата сочат на спор по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията, а не по чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията.

Конституционният законодател ясно е разграничил двете правни основания, така че в производството по допустимостта по чл.19, ал.1 от Закона за Конституционния съд последният е длъжен да се произнесе дали искането на народните представители на предявеното правно основание е допустимо.

Несъстоятелно е изразеното в определението становище, че предмет на спора са трите договора, тъй като от страна на молителите няма такова искане, а и те не съществуват самостоятелно в правния мир, тъй като Народното събрание ги е ратифицирало със закон.

Що се касае до становището на съда, че в обстоятелствената част на искането не е посочен нито един порок на самия акт на ратификация, даже и да е така, в задължение на съда беше да укаже на молителите да конкретизират своето искане и да посочат на кои точно текстове от основния закон противоречи Законът за ратифициране.

Независимо от това дали оплакванията са основателни или неоснователни, те следва да бъдат предмет на разглеждане в производството по съществуването на спора.

В определението на съда обаче, което, както се посочи е във фазата по допустимостта на искането, не се излагат конкретни правни съображения защо същото е недопустимо.

Изложените теоретични разсъждения, и то по отношение на договорите, ратифицирани със закон, в никакъв случай не обосновават становището на съда, че искането е недопустимо. Те по-скоро се отнасят до съществуването на спора.

Конституционният съд можеше да обоснове недопустимостта на искането единствено и само с липсата на правен интерес от страна на молителите, но в мотивите на определението липсват съображения по този въпрос.

Считам, че при отсъствието на убедителна правна аргументация за отклоняване на искането Конституционният съд неоснователно отстъпва от практиката, възприета с Определение № 2 от 27 юли 1995 г. по к.д. № 16/95 г.